

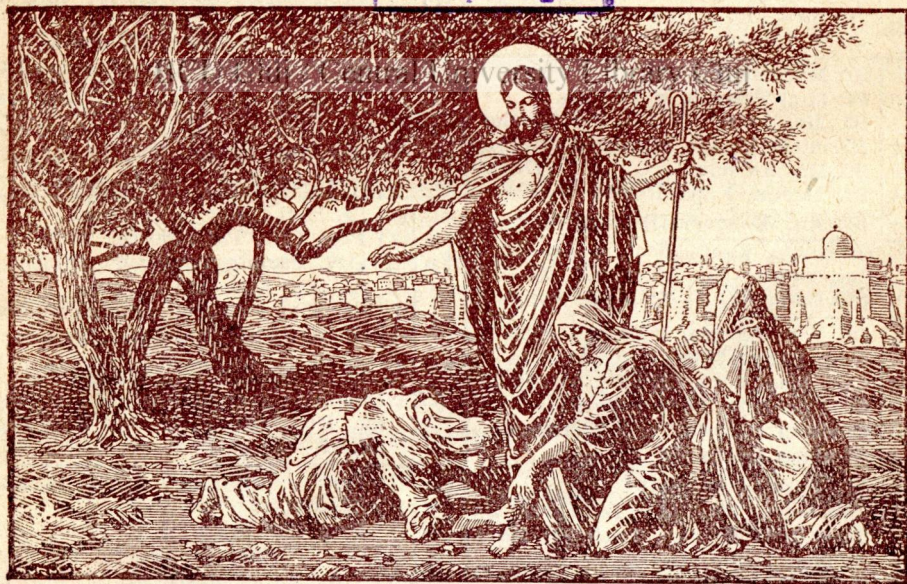
GLASUL BISERIII

FOAIE RELIGIOASĂ PENTRU POPOR

BIBL. UNIV. CLUJ

Nr. 283 - 1953

Exemplar legal

Pe când mergeau femeile mironosițe să vestească pe apostoli că
Domnul a înviat, le-a întâmpinat Iisus și le-a zis: „Bucurați-vă!”

Iar ele au cuprins picioarele lui și I s'au închinat.

HRISTOS A ÎNVIAT!

ORGAN AL ARHIEPISCOPIEI BUCUREȘTILOR ȘI AL EPISCOPIILOR BUZAULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

ANUL 1951 — Nr. 3-4

MĂRTIE-APRILIE

GLASUL BISERICII

FOAIE RELIGIOASĂ PENTRU POPOR

APARE ODATA PE LUNĂ CU BINECUVANTAREA I. P. S. JUSTINIAN, PATRIARHUL ROMÂNIEI.

CALENDAR ORTODOX

APRILIE		MAIU	
D 1	Cuvioasa Maria Egipteanca	M 1	(†) Sfintele Paști (Ziua Muncii)
XIII	<i>Dumineca III din Post, a Sf. Cruci. Ev. Marcu VIII, 34—39; Ap. Evrei IV, 14—16; gl. 3; voscr. 11.</i>	M 2	Aduc. Moașt. Sf. Atanasie cel Mare
L 2	Părintele Tit, făcătorul de minuni	J 3	Sf. M-ci Timotei și Mavra
M 3	Sf. Nichita Mărturisitorul	V 4	Sf. Mc. Pelaghia, Cuv. Valerian H.
M 4	Cuv. Iosif, Zosima și Platon	S 5	Sfânta Mucenița Irina
J 5	Sf. M-ci Clăudie, Teodul, Agatopol.	D 6	Sf. și Dreptul Iov. Cuv. Mamant
V 6	Sf. Eftihie, Cuv. Platonida	XVIII	<i>Duminea 2 după Paști a Tomei. Ev. Ioan XX, 19—31; Ap. Fapte V, 12—20; gl. I; voscr. I.</i>
S 7	Părintele Gheorghe, Episc. Melitinei	L 7	Arăt. Sf. Cruci, Sf. M-ci Acachie
D 8	Sf. Apostol Irodin, Agav și Ruf	M 8	Sf. Ap. și Evang. Ioan Sf. Arsenie
XIV	<i>Duminea IV din Post, a Sf. Ioan Scăraru. Ev. Marcu IX, 17—31; Ap. Evrei. 15—20; gl. 4; voscr. 1.</i>	M 9	Sf. Prooroc Isaia, Sf. Mc. Hristofor
L 9	Sf. Mucenic Evisihie	J 10	Sf. Apostol Simon Zilotul
M 10	Sf. M-ci Terentie și Pombie	V 11	Sf. M-ci Mochie și Dioscor
M 11	Sf. Mc. Antipa, Episc. Pergamului	S 12	Sf. Păr. Epifanie, și Sf. Ioan al Olt.
J 12	Părintele Vasilie Mărturisitorul	D 13	Sf. M-ța Glicheria, Cv. Serghie
V 13	Sf. Mc. Artemon (Denie)	XIX	<i>Duminea 3 după Paști, a Mironositelor. Ev. Marcu, XV, 43—47, XVI, 1—8; Ap. Fapte, VI, 1—7; gl. 2; v. 4.</i>
S 14	Sf. Martin, Papa Romei	M 14	Sf. M-ci Isidor și Terapont
D 15	Sf. Ap. Aristarh, Puđ și Trofin	M 15	Prea Cuv. Pahomie cel Mare
XV	<i>Duminea V din Post, a Sf. Maria Egipteanca. Ev. Marcu X, 33—46; Ap. Evrei IX, 1—7; gl. 5; voscr. 2.</i>	M 16	Cuv. Părinte Teodor cel Sfințit
L 16	Sf. M-țe Agapia, Irina și Hionia	J 17	Sf. Ap. Andronic și Iunia
M 17	Cuv. Părinți Simion și Acachie	V 18	Sf. M-ci Petru și Hristina Fecioara
M 18	Cuv. Ioan, ucen. Sf. Grig. Decapolit.	S 19	Sf. Mc. Patrichie Episc. Prusiei
J 19	Sf. Ioan dela Peștera Veche	D 20	Sf. Mc. Talaleu, Cv. Marcu
V 20	Cuviosul Părinte Teodor Trihina	XX	<i>Duminea 4 după Paști a Slăbînogului. Ev. Ioan V, 1—15; Ap. Fapte, IX, 32—43; gl. 3; voscr. 5.</i>
S 21	Sămbăta lui Lazăr	L 21	(†) Sf. Impărați C-tin și Elena
D 22	Sf. Teodor Sichectul	M 22	Sf. Mucenic Vasiliesc
XVI	<i>Duminea Floriilor. Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur. Toate ale Praznicului. Denie. Deslegare pește.</i>	M 23	Prea Cuv. Mihail Mărt. Injum. Prae.
L 23	(†) Sf. Gheorghe (Denie)	J 24	Cuv. Părinte Simion, Sf. Marciana
M 24	Sf. M-ci Sava, Valentin (Denie)	V 25	† A treia aflare a Cap. Sf. Ioan Bot.
M 25	Sf. Ap. și Evang. Marcu (Denie)	S 26	Sf. Apostol Carp și Alfeu
J 26	Sf. Mc. Vasilie al Amasiei (Denie)	D 27	Sf. Mc. Elădie. Terapont
V 27	Sf. Simion al Ierusalimului (Denie)	XXI	<i>Duminea 5 după Paști a Samaritanecii. Ev. Ioan IV, 5—42, Ap. Fapte, XI, 19—30; gl. 4; voscr. 7.</i>
S 28	Sf. Ap. Iason și Sosipatru	L 28	Sf. Mc. Eftihie și Cuv. Nichita
D 29	(†) Sfintele Paști	M 9	Sf. M-ța Teodosia Fecioara
XVII	<i>Duminea Sfintei Inviieri. Toate ale Praznicului.</i>	M 30	Cuv. Isachie și Varlam
L 30	(†) Sfintele Paști	J 31	Sf. Apostol Ermil. Sf. Mc. Ermia

HRISTOS A ÎNVIAT!

Iubiții mei fii sufletești,

In această luminată și sfântă zi a Invierii Domnului, cu sufletul meu plin de toate aducerile aminte ale copilăriei și trăind a avea tot freamătul de viață și înnoire, ce stăpânește pe toți pământeni, tineri și bătrâni, bărbați și femei, ca și întreaga fire, mă îndrept cu dragoste părintească spre voi și vă vestesc cu negrăită bucurie: „Hristos a înviat!”.

Este neasemuită bucuria acestei zile, în care răsună cuvintele de biruință ale vieții asupra morții, căci — după cum spune Sf. Ioan Gură de Aur, în Cuvântul său de învățătură din sfânta și luminata zi a Paștelor — „Inviat-a Hristos și viața viețuiește. Inviat-a Hristos și niciun mort nu este în mormânt. Căci Hristos sculându-se din morți, începătură celor adormiți s'a făcut”.

Iubiții mei fii sufletești,

Mare și minunat dar este viața. Biserica noastră creștină are bogate și înalte învățături despre viață. Ea preamărește pe Dumnezeu, pentru că este izvor al vieții și al nemuririi; pentru că a adus lumea dintru neființă întru ființă; pentru că, cu puterea Sa, ține toată făptura; pentru că dă viață la tot trupul. Și n'a fost durere mai mare, nici tristețe mai adâncă, în istoria omenirii, decât pierderea acestui dar dumnezeesc al vieții, când, prin păcatul neascultării, strămoșii neamului omenesc au făcut să vină moartea în lume. Și iarăși, n'a fost și nu este groază mai cumplită asupra omenirii, decât groaza unei morți fără sfârșit.

A trebuit, pentru izbăvirea omenirii din această osândă a morții, să se deschidă întreaga vistierie a dragostei și buneii voine a lui Dumnezeu, care a trimis pe unicul Său Fiu în lume... „pentru ca lumea viață să aibă și mai mult să aibă”.

Iar când — după patimile Sale cele înfricoșate, jertfa cea de pe cruce și punerea în mormânt — Mântuitorul s'a sculat din mormânt ca un biruitor a toate, n'au fost și nu vor fi cunoscutе strigăte de bucurie și de biruință mai înalte, decât

cele izvorâte din pieptul omenirii izbăvite din osânda morții.

Unor astfel de accente de nestăpânită bucurie dă grai Sf. Ioan Gură de Aur, când zice: „Nimenea să nu se teamă de moarte, pentru că ne-a liberat pre noi moartea Mântuitorului... Unde-ți este moarte boldul? Unde-ți este iadule biruința? Sculatu-s'a Hristos și tu te-ai surpat...”.

Iubiții mei fii sufletești,

Dacă viața este un dar atât de mare și sfânt, pe care-l prețuiește și caută să-l păstreze cu tărie toată făptura, însemnează că omul, acest împărat al fapturii, înzestrat cu cele mai alese însușiri, cu inteligență și conștiință morală, este cu atât mai mult dator să prețuiască viața și să facă tot ce-i stă în putință, spre a o păstra și a o continua.

Care primejdie poate fi mai mare pentru pierderea vieții, nu numai a unui om, ci a zeci de milioane de oameni, decât războiul, decât această pornire nelegiuită și osândită de Dumnezeu, de a sări asupra semenului spre a-i lua viața? Știm cum Cain, care a sărit și a ucis pe fratele său Abel, a fost blestemat de Dumnezeu să rătăcească, fără odihnă, dela un capăt la celălalt al pământului, negăsind unde să se ascundă de musttrarea cugetului său. Cum trebuie să fie blestemați de Dumnezeu aceia cariucid zeci de milioane de frați, atât prin armele necruțătoare ale războiului, cât și prin plăgile care întotdeauna însoțesc războiul și pe care omenirea le cunoaște atât de dureros de mulți ani?

Urmează deci că, îndepărtând războiul, viața oamenilor este ferită de cea mai cumplită primejdie. La îndepărtarea războiului nu se poate ajunge, decât păstrând cu orice preț Pacea, acest dar mare lăsat nouă de Mântuitorul Hristos, în ajunul morții Sale, când și-a luat rămas bun dela ucenicii Săi — precum ați auzit la citirea celor 12 Evanghelii: „Pace vă las vouă, pacea Mea dau vouă“.

Mai sunt astăzi în lume unii — puțini la număr, spre mângâierea noastră — cari voiesc să turbure pacea și liniștea sutelor de milioane de locuitori ai pământului, să le calce în picioare viața și libertatea, date lor de Dumnezeu.

Dar împotriva lor se ridică hotărîrea celor mulți, celor nenumărat de mulți, cari iubesc viața, cari voiesc s'o trăiască liniștit, în pace, spre a se bucura de toate bunurile vieții îngăduite de Dumnezeu omului să le dobândească, prin muncă și prin bună înțelegere cu semenii săi. Aceștia voiesc să-și pășireze viața și s'o continue prin copiii lor. Ei sunt recunos-

cători lui Dumnezeu, care le-a dat-o. Ei vor să prăznuiască *Invierea Domnului în pace și să nu facă decât faptele cele bune ale păcii, lăudând pe Mântuitorul cu cântarea ce se aude în aceste zile sfinte: „Cela ce răstignire ai răbdat și moartea ai stricat și ai înviat din morți, împacă viața noastră, Doamne, ca un Atotputernic” (Laudele Paștilor).*

Acestora vă îndemn, iubiții mei, să vă alăturați și voi, iubind și prețuind viața, păstrând și apărând pacea.

Zilele trecute ați avut prilej să vă uniți cu cei ce voiesc să păstreze pacea, semnând Chemarea ce s'a făcut în toată lumea, pentru încheierea unui Pact al Păcii între popoare.

Acum, cu cugetele împăcate și încrezători în biruința vieții și a păcii, străduiți-vă din toate puterile să împliniți îndatoririle voastre de buni cetățeni ai Patriei noastre scumpe, pentru ca planurile întocmite de conducătorii ei — în vederea unei vieți mai bune și mai îmbelșugate — să-și atingă scopul lor înalt.

Nu fiți nepăsători față de chemările, pe care păstorii voștri sufletești — preoții — vi le fac, pentru a vă dovedi dragostea și prețuirea voastră față de Casa Domnului, ajutând cu obolul vostru toate nevoile ce are. Cercetând-o cu sete sufletească, pentru a vă adăpa la învățăturile nepieritoare ale credinței noastre strămoșești, osteniți-vă să le păstrați în minte, prin cântare și deasă ascultare.

Făcând așa, cu adevărat veți gusta toată frumusețea praznicului dătător de viață și de lumină al Invierii Domnului, veți dovedi că cu adevărat iubiți viața voastră și voiți să o trăiți în pace și în liniște, muncind după puterile voastre pentru nevoile vieții și căutând să întăriți în tot chipul legătura păcii și a dragostei între toți fiii Patriei noastre, ca și între toate popoarele pământului, prin rugăciuni „pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea Sfințelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor“.

Iar Noi, binecuvântându-vă cu dragoste părintească, vă dorim tuturor să petreceți Sfințele Paști în pace și îmbelșugare, în căminurile voastre, și vă îndemnăm să faceți să răsunе pretutindeni cântarea de biruință: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le“.

Al vostru de tot binele rugător către Dumnezeu,

† JUSTINIAN
PATRIARHUL ROMÂNIEI

SAPTĂMÂNA SFINTELOR PATIMI

Era în anul 30... Ierusalimul, orașul lui David și al lui Solomon, se pregătește în grabă de sărbătoare. Primăvara îl îmbracă în haină de soare și de nădejde, pe el, Ierusalimul prigonitor al dreptilor și călău al profeților. În șiruri nesfârșite, vin spre el închinătorii lui Iehova, Dumnezeuul lui Israil. Din toate părțile lumii, se îndreaptă spre el mulțimile de ludei, plecați de mult din țara sfântă, locul unor nesfârșite suferințe, ca să-și caute între neamuri un traiu mai liniștit și mai îmbelșugat. Ei vin să ia parte la marea sărbătoare a Paștelui, aducându-și aminte de trecerea minunată prin Marea Roșie și de toate îndurările lui Iehova pentru poporul său. Vin bărbați, femei, bătrâni și tineri, din Iudeia, Galileia, Egipt, Siria, Babilonia, Asia Mică, Grecia, Africa, Italia, Spania, de pretutindeni. Pe toți îi mână un dor nestins după strălucirea de altă dată a țării sfinte, care geme acum, cu graiul înăbușit și cu inima în-sângerată, sub spada armatei romane. Ierusalimul și Palestina ascultă de Caesar și plătesc tribut Romei păgâne!

Ne-am închipui că mai-marii preoților, cărturarii, fariseii, saducheii și membrii sinedrului iudaic — adunarea celor șaptezeci de bătrâni ai poporului, un fel de senat și de tribunal religios — se întreceau în aceste zile în slujbe sfinte și în acte de binefacere la templu. O! Nu era așa! Pe ei îi chinuia o ură ucigașe: Poporul ascultă de Iisus, profetul din Nazaretul Galileii.

De mult voiau ei să-l omoare, din pricina călcării Sâmbetei, din pricină că s'a arătat pe sine ca Fiul lui Dumnezeu, din pricină că strică datinile strămoșesti. *„Deci au adunat mai-marii preoților și fariseii sinedrul și... s'au sfătuit să-l omoare... Și era aproape Paștele Iudeilor“* — (Ioan XI, 45-47). Iar ura lor creștea într'una. Ce va mai face încă acest Nazarinean, căruia nimeni nu-i poate sta împotrivă, dacă nu se sfârșește odată cu el? Și un gând le încolțește în inimi: Ne trebuie un trădător. Un trădător dintre ai lui, din ceata de pescari și vameși, care-l însoțea. Da... Și-l vom avea, căci noi avem bani, pe când Iisus trăește în mizerie și'n sărăcie. Și dacă unsprezece din tovarășii lui disprețuiesc banul și sunt gata să moară pentru Nazarinean, este unul, Iuda, fiul lui Simon din Cariot, care poartă'n vine patima iubirii de argint, singurul ucenic de fel din Iudeia. Dar cum să-l atragă în complot?...

Să ne întorcem însă în sfânta cetate. Este luna Nisan (Aprilie). Zile de primăvară. În acel an (30), Paștele Iudeilor cade într'o Sâmbătă (15 Nisan=8 Aprilie).

Domnul părăsește Galileia și se îndreaptă spre Ierusalim. În Ierihon—o oază în pustiu, așezată lângă puțul lui Elisei și înfrumusețată de Irod Idu-meul și de Arhelau, — el vindecă orbi și aduce la credință pe vameși. Vine apoi în Betania. Ia masa în casa lui Simon — pe care-l vindecase de lepră — în tovărășia lui Lazăr, cel a patra zi înviat din mormânt, cu cei doisprezece ucenici și cu oaspeții gazdei. Iar Maria, sora lui Lazăr, luând o litră cu mir de nard de mare preț, i-a uns picioarele, ștergându-le apoi cu părul capului ei și umplând toată casa de mirosul parfumului. Nardul veritabil era adus din India, din regiunea Himalaia și se deosebea ușor de imitațiile fabricate în Creta, în Siria sau în Galia. Litra de parfum turnat pe picioarele lui Iisus valora deci, cu drept cuvânt, trei sute de dinari. Această sumă reprezenta plata

unui lucrător pentru un an întreg și ar fi ajuns să se cumpere pâine pentru cel puțin șapte mii de persoane la o masă. De bună seamă, Maria făcuse, pentru ea și pentru inima tuturor femeilor creștine, un gest de iubire și de pietate, iar pentru Domnul, fără să știe, un gest profetic.

Dar Iuda zice; „*Pentru ce nu s'a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi împărțit săracilor? Iar aceasta a zis-o nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că fur era, și pungă avea și ce se punea într'insa, purta*”.

DUMINECĂ

Domnul intră ca Mesia în sfânta cetate. Poporul îl declară Fiul lui David, amintindu-și de intrarea lui Solomon în Ierusalim, în sunet de trompete și coruri, după ce fusese uns de Sadoc și de Natan, cu zece veacuri înainte. Nu se miră că-l vede călare pe mânăz de asină, căci tradiții străbune spuneau că Mesia va veni pe nourii cerului, cum profetise Daniil, dacă poporul va fi vrednic, și călare pe asin, cum prorocise Zaharia, dacă va fi nevrednic. Și poporul însoțește pe Domnul până la templu, umplând de osanale toată valea Cedronului, spre mânia cărturarilor, a preoților, a sine-driștilor... Iar seara, Domnul se retrage, cu ucenicii, în Betania.

LUNI

Domnul se înapoiază dis-de-dimineață în cetatea Ierusalimului. În drum, el caută fructe într'un smochin, ca să-și potolească foamea. Nu găsește decât frunze, căci nu era vremea smochinelor. El blestemă smochinul, ca să arate ucenicilor că Dumnezeu ne poate cere oricând bilanțul faptelor bune. Pentru creștin, toată vieța trebuie să fie anotimp roditor. Frunzișul vorbelor și al intențiunilor frumoase, dar neînsoțite de fapte, nu ne poate ocroti de osânda divină. Gestul Domnului are însă un înțeles simbolic și pentru Iudei: smochinul neroditor este simbolul iudaismului formalist și sterp, osândit pentru că n'a rodit la vreme nici pentru el, nici pentru alții. Și smochinul s'a uscat chiar în ziua aceea.

Și a venit Domnul în Ierusalim și intrând în templu, a scos afară pe cei ce vindeau și cumpărau într'insul și a răsturnat mesele zarărilor și scaunele vânzătorilor, care se instalaseră lângă porticul regal, ca într'o peșteră de tâlhari, iar arhieriei și cărturarii căutau să-l piardă, dar se temeau de popor. Căci Iisus învăța cu putere în templu. Seara, s'a întors iarăși în Betania și apoi și-a petrecut noaptea în Ghetsimani.

MARTI

poporul îl așteaptă și-l ascultă din nou în templu. Cuvântările Domnului sunt întrerupte de trei ori, de întrebările viclene ale irodienilor, saducheilor și fariseilor, care se silesc să-l prindă în cuvânt, spre a-l compromite în fața autorităților și a mulțimilor. Irodienii nu erau o sectă religioasă, ci un partid politic, grupat în jurul dinastiei irodiene. Ei întreabă pe Domnul dacă aprobă sau nu tributul către împăratul roman. El le răspunde: „*Dați Cezarului ce-i al Cezarului și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu*”, învățându-ne astfel să fim și creștini buni, și cetățeni vrednici.

Saducheeii erau și o sectă religioasă, și un partid politic. Mai toți erau preoți. Spre deosebire de farisei, care păstrau legătura cu mulțimile și se arătau bigoți într'ale credinței, ei evitau contactul cu poporul, sprijineau autoritățile romane și tăgăduiau providența, nemurirea sufletului și învierea trupurilor, idei scumpe celorlalți Iudei. Ei întreabă pe Mântuitorul : A cui va fi, la înviere, o femeie ce a trăit, pe rând, cu șapte frați? Cazul era posibil, căci la Iudei, când un bărbat murea fără să fi avut urmași, fratele său mai tânăr era obligat să-i prelungească neamul, căsătorindu-se cu soția rămasă văduvă. Răspunsul Domnului este lămurit : *„La înviere, oamenii nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer“*.

Fariseii nu se așteptau la răspunsuri atât de minunate. Ei vin la Domnul și-l întreabă care este cea mai mare poruncă din lege. Domnul răspunde : *„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este întâia și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea acesteia : Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată legea și proorocii“*.

Dar și Domnul ia cuvântul, împotriva fariseilor și a cărturarilor, a irodienilor și a saducheeilor, împotriva întregii boierimi iudaice unite contra lui. El întreabă pe Iudei despre origina puterii sale și muștră poporul și pe conducătorii lui prin trei parabole : parabola celor doi fii trimiși în vie, parabola lucrătorilor celor răi și parabola nunții fiului de împărat, după care rostește cea mai aspră muștrare a fățărniciei și a trufiei cărturarilor, fariseilor și asupritorilor din toate veacurile.

Seara, când se retrage din templu, Domnul privește orașul de pe muntele Măslinilor și rostește către ucenici o cuvântare profetică și apocaliptică. Profeția s'a împlinit întocmai, odată cu dărâmarea templului din Ierusalim și cu nimicirea statului iudaic, în anul 70 al erei noastre. Apocalipsa se desfășoară mereu, din primele zile ale creștinismului și se va desăvârși împlinirea ei abia la sfârșitul veacurilor, când Domnul va veni a doua oară, pe norii cerului, însoțit de sfinții săi îngeri, să judece viii și morții.

MIERCURI

Încep patimile Mântuitorului. Domnul rămâne în Betania, în mijlocul apostolilor. Propovăduirea sa către popor se încheiase Marți seara, prin ultima cuvântare rostită în templu. Domnul câștigase multe inimi, ca ale celor unsprezece ucenici, ca ale sfințelor femei mironosițe, ca ale celor șaptezeci, ca ale lui Nicodim și Iosif din Arimateia și ale multor alora, ale căror nume sunt scrise pentru veșnicie în cartea vieții.

Se convoacă sinediul, în casa arhierelui Caiafa. Se pune la cale felul în care să-l prindă și să-l omoare pe Iisus. Complotul reușește, căci Satan intrase mai de mult în inima lui Iuda. Acesta se despărțise sufletește de Domnul, în timpul cuvântării despre „pâinea vieții“, după ce Mântuitorul refuzase oferta poporului de a-l face rege. De atunci, Iuda avusese destulă vreme să lungească tot mai mult în prăpastia trădării și să ia legătură, într'ascuns, cu dușmanii Învățătorului său. El cunoaște ora și locul acestui complot. Vine deci în casa lui Caiafa și se oferă singur să înlesnească prinderea lui Iisus prin vicleșug, în schimbul unei sume de bani. I s'au dat, în ședință, treizeci de arginți, sumă rânduită de legea mozaică pentru despăgubirea stăpânului unui sclav ucis fără voie și prezisă de Zaharia pentru vinderea lui Mesia.

JOI

ucenicii rămân lângă Domnul, cu gândul la apropierea sărbătorii. Fără știrea lor, Domnul le pregătise însă un Paște cu totul deosebit de cel iudaic. Pentru ultimele pregătiri, el trimite în Ierusalim pe Ioan și pe Petru. La poarta cetății, îi așteaptă un tânăr purtând un urcior cu apă. Când totul este gata, Iisus cu cei doisprezece ucenici vine în casa Mariei, mama lui Ioan Marcu și ia ultima cină cu dânsii. Le spală picioarele, în semn de supremă smerenie, servire și dragoste. Rostește, pentru ucenici, un dumnezeesc cuvânt de despărțire, de îmbărbătare și de învățătură. Prezice lepădarea lui Petru.

— «Adevăr grăesc vouă, că unul din voi mă va vinde» (Ioan XIII, 21).

Anunță trădarea lui Iuda, care părăsește definitiv pe Domnul și se cufundă în noaptea cea veșnică a pierzării. De acum, Iuda merge spre sinedriști, ca să ceară ostași pentru prinderea Domnului. Rămas cu cei unsprezece, Mântuitorul preface pâinea dospită și vinul, instituind sfânta euharistie, jertfa cea fără de sânge și taina legii celei noi. Impărtășește pe ucenici cu trupul și cu sângele său. Toți îi jură, pe rând, că-l vor urma până la moarte. Dar pe buzele lui s'ă un surâs trist, compătimitor, plin de iertare. Unul se va lepăda de el: Petru. Ceilalți vor fugi și-l vor lăsa singur. El se roagă lui Dumnezeu-Tatăl pentru sine, ca om, pentru ucenici și pentru Biserică, adică pentru toți creștinii de totdeauna.

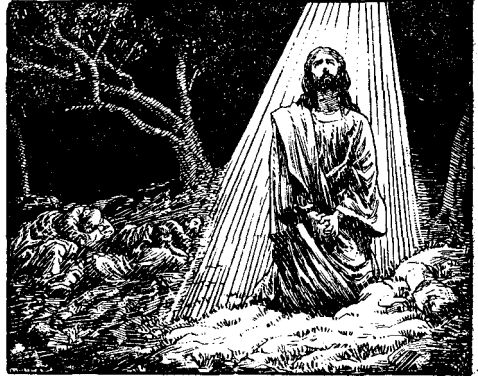
Din sala Cinei, se îndreaptă cu toți spre muntele Măslinilor, unde veniseră regulat în nopțile dinainte. Domnul vorbește pentru ultima oară cu ucenicii. Se roagă în Ghetsimani. Noaptea aceea era senină, frumoasă, aerul de grădină îi pătrundea până'n adâncul ființei. Dar clipa din urmă era aproape... O, ce atrăgătoare pare viața, în clipe de primejdie! Cu câtă sfâșietoare durere te

desparți de ea, în primăvara vieții și'n primăvara naturii, când toate par atât de frumoase! Dar el trebuia să împlinească voia Tatălui, mergând de bună voie spre moarte.

Acum, Domnul se roagă. Ucenicii pică de somn. Este somnul care ne îngreuiază inima la rugăciune și la priveghere. Iisus singur se roagă. Se roagă cu lacrimi fierbinți. Clipa din urmă se apropie. Sudoarea i se preface în sânge. Se înfioară în fața morții, căci este om, ca oricare din noi, dar fără păcat. Se cutremură, căci, neavând păcat, trupul său nu trebuia să guste moartea. Când se ridică dela rugăciune, un inger îl în-tărește. De acum, păsește senin spre Golgota. O, supremă fericire și putere a celui ce știe să se roage! A celui ce se roagă cu lacrimi, încredințându-și viața în mâna Tatălui ceresc!

Deodată, poarta cea mare a grădinii scârție cu putere. Ropot de pași surzi se apropie, din ce în ce mai puternic. Pe alee, mulțime multă, cu făclii, cu ciomege, cu sulite. Ostașii înaintează în cadență. S'au apropiat.

Iuda iese în față și / ~~cu o sărutare arată~~ / ~~pe Domnul~~. Petru scoate sabia și lovește pe Malhus, sluga arhierelui, care vrea să-l lege. Dar Domnul nu îngăduie nicio împotrivire. El vrea să înceapă astfel șirul zecilor de mii de martiri ai evangheliei. Calendarul creștin este roșu de sângele lor nevinovat. El nu se teme de moarte. El vrea ca prin moarte să dea viață lumii. De aceea se lasă prins, judecat și condamnat fără vină.

— «Părintele meu, de nu poate trece paharul acesta dela mine, ca să nu-l beau, facă-se voia ta» (Matei 26, 42).

«... Și scuipându-l, au luat trestia și-l băteau peste cap» (Matei 27, 30).

VINERI

până'n zori, Iisus este dus la Ana arhierul, apoi la Caiafa. Înapoi la Ana și osândit la moarte pentru că a hulit: S'a numit pe sine Fiul lui Dumnezeu.

Dar cum să-l execute? Căci sinedriul nu poate omori pe nimeni fără încuviințarea autorității romane. Numai procuratorul putea ordona executarea celor condamnați la moarte. Il duc deci la Pilat, învinuindu-l că s'a numit pe sine rege al Iudeilor și că răsvrătește poporul împotriva stăpânirii romane. Gloata, ascultând de mai-marii preoților și de cărturari și

farisei, îi cere răstignirea. O, cumplită lașitate și trădare! Popor care-l aclamă ca pe Mesia, dar care-l osândește la moarte, fără nici o vină!

Pilat îl găsește nevinovat, dar îl condamnă. Il trimite la Irod Antipa, să-și dea și el avizul. Irod îl îmbracă, în batjocură, într'o hlamidă roșie, cum purtau împărații răsăritului și-l trimite înapoi la Pilat, ca pe un răsvrătit.

Soldații îi dau palme, îl batjocoresc. Il desbracă și-l bat cu bice de frânghie și de plumb. Intins la pământ, ori legat de stâlpul supliciului, Iisus își mușcă, de durere, buzele însângerate. Dar nu scoate niciun țipăt. Nu grăește niciun cuvânt de ură, de protest, de blestem. Soția lui Pilat intervine pentru el. Dar gloata nu-l vrea pe el, ci pe Varava... Acum sentința e definitivă. Pilat îl condamnă ca pe regele Iudeilor. I se dă lui Iisus o trestie, drept sceptru. I se pune pe cap o cunună de spini. Picuri grei de sânge îi brăzdează fața și se preling în pletele părului său auriu. Dar el rabdă, Rabdă și iartă, ca cel mai bun dintre oameni, ca Dumnezeu.

Apoi i se pune pe umeri o cruce grea de lemn și este silit să și-o ducă spre Golgota. Sub greutatea ei, picioarele i se împleticesc. Cade. Femeile mironosițe vin după dânsul fiicele Ierusalimului îl bocesc. Drumul Crucii este lung și greu, neînchipuit de greu. Un biet sărac, Simon din Girena, tatăl lui Alexandru și Ruf, vine dela câmp cu o încărcătură de lemne în spate. Pe el îl silesc ostașii să ducă crucea condamnatului, Simon din Cirena s'a făcut creștin, cu cei doi fii ai săi.

Iisus este răstignit. Patru cuie groase îl întuesc pe cruce. Un tâlhar îl batjocorește, altul se convertește. Soldații îl adapă cu oțet amestecat cu fiere, spre a-l lungi chinurile. Trecătorii îl batjocoresc. Lângă cruce, doar mironosițele și un tânăr, apostolul Ioan. Intre femei se află prea curata sa Maică, înmărmurită de durere. Iisus o lasă în grija ucenicului pe care-l iubea. Cele șapte cuvinte rostite de El pe Cruce

sunt cuvinte de iertare, de iubire și de rugăciune. Și șapte minuni însoțesc moartea sa trupească. La templu, se jungheie mielul pascal...

Legea mozaică nu îngăduia rămânerea cadavrelor pe cruce în ziua Paștelui. Iosif din Arimateia, cu Nicodim cel sfințit, cer învoirea lui Pilat. După verificarea morții, ei coboară trupul lui Iisus de pe cruce și-l îngroapă în mormânt nou de piatră, în apropiere. Iosif aduce un giulgiu de în de mare preț, iar Nicodim o sută de lire de mir și aloe. Trupul este îmbălsămat, învelit în giulgiu și pus în mormânt. Așa se încheie, pe scurt, istoria sfințelor patimi.

«Și mergea după el mulțime multă...
care se tânguia și-l plângea»
(Luca 23, 27).

Ucenicii și mironosițele se înapoiază în oraș, respectând cu durere liniștea praznicului. Numai unul, Iuda trădătorul, nu mai este cu ei. După ce înapoiase sinedriului prețul trădării, se spânzurase de creanga unui copac în margine de prăpastie. Dar creanga s'a rupt cu el, nevoind parcă să-l suporte. Căzând, i s'au vărsat toate măruntaiele. Condamnarea sa era acum veșnică, iremediabilă, ca a tuturor trădătorilor și lepădaților de credință.

«Și coborându-l de pe cruce, l-au înfășurat în giulgiu și l-au pus în mormânt» (Luca 23, 53).

pra morții. Căci Hristos a înviat a treia zi din mormânt, rupând legăturile morții și vestind veșnica primăvară a învierii noastre cei de-a-pururi.

Prof. Diac. N. I. NICOLAESCU

DIN CÂNTĂRILE PROHODULUI

In mormânt, Viață, pus ai fost, Hristoase, și s'au spăimântat oștirile îngereste, plecăciunea ta cea multă preamărind.

*

Cuvine-se, dar, să cădem la tine, Ziditorule, cela ce pe cruce mâinile ți-ai întins și-ai zdrobit de tot puterea celui rău!

*

Neamurile toa e la dî 'ngropări ți-aduc, Hristoase al meu.

*

Primăvară dulce, fiul meu cel dulce, frumsețca und' ți-a așus?

ÎNVIEREA DOMNULUI

«Târziu, Sâmbătă noaptea, când se lumina de ziuă, Maria Magdalena și cealaltă Marie, au venit să vadă mormântul.

Și iată, cutremur mare s'a făcut, că îngerul Domnului pogorîndu-se din cer, a rostogolit piatra și a stat deasupra ei.

Și era înfățișarea lui luminoasă ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.

Și de frica lui s'au cutremurat cei ce păzeau și s'au făcut ca niște morți.

Iar îngerul vorbind femeilor, le-a zis: «Nu vă temeți, căci știu că pre Iisus, cel răstignit îl căutați; nu este aici, el s'a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut.

«Duceți-vă degrabă și spuneți ucenicilor Lui că s'a sculat din morți și va merge înaintea voastră, în Galileia; acolo îl veți vedea. Iată, am spus vouă».

Iar ele au plecat dela mormânt și cu frică și cu bucurie mare au alergat ca să vestească pe ucenicii Lui.

Și când mergeau ele, iată Iisus le-a întâmpinat și le-a zis: Bucurați-vă! Iar ele venind aproape, au cuprins picioarele Lui și I s'au închinat.

Iar dacă au plecat ele, iată unii din străjeri venind în oraș, au spus arhierilor toate cele ce s'au întâmplat.

Atunci ei, adunându-se împreună cu bătrânii și ținând sfat, au dat bani mulți ostașilor zicând: «Spuneți că ucenicii Lui, venind noaptea, L-au furat, pe când dormeați voi.

«Iar de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom îndupleca și pe voi fără pricină vă vom face. Și luând banii, au făcut precum i-au învățat. Și s'a răspândit vorba aceasta între Iudei, până astăzi». (Matei XXXVIII, 1—5).

*

Multe și de nezdruccinat sunt mărturiile pe care Sfânta Evanghelie le aduce despre învierea Domnului. Mântuitorul s'a arătat adevărat dintre cei ce crezuseră în izbăvitoarea lui învățătură, spre a-i încredința.

— «Ce căutați pe cel viu între cei morți? Nu este aici, ci s'a sculat» (Luca 24, 5-6)..

că a înviat cu adevărat, rupând și pentru sine însuși lanțurile morții, așa cum le rupsese mai înainte de răstignire pentru alții...

În dimineața învierii, Maria Magdalena venise la mormântul Domnului, mai înainte de a se face ziuă. Ea, care se despărțise cea din urmă de lângă mormântul lui Iisus, în seara de Vineri — era acum, după ziua Sâmbetei, cea dintâi care se întorcea la el. Prin lumina slabă a zorilor, Maria vede piatra de pe mormânt îndepărtată; nu mai are puterea să privească înlăuntru. Aleargă într'un suflet spre casa unde se adăposteau Petru și Ioan, cel prea iubit de Hristos, și le strigă înspăimântată: «L-au luat pe

Domnul din mormânt și nu știu unde l-au pus». Tustrei se îndreaptă spre mormânt, intră înrânsul și văd giulgiul întins pe pământ. Apostolii se întorc spre casă înmărmuriți; numai Maria rămâne lângă mormânt și plânge cu lacrimi amare. Ea nu are vreme să se gândească la putința învierii. Inima ei este copleșită de lipsa celui care o mântuise. Și iață pe Iisus, stând în picioare, înaintea ei și vorbindu-i: «Femeie, pentru ce plângi?». Ochii ei înnecați în lacrimi, nu-l recunosc pe cel înviat. Ea crede că este grădinarul... Dar Iisus o cheamă, cu glas blând și plin de dragoste: «Maria». Și ea îl cunoaște atunci pe Domnul și vede că El a înviat cu adevărat!...

*

În răsăritul soarelui, mironosițele urcau cărarea spre mormânt, purtând vase pline cu mireseme de mare preț. Ajung lângă ușa mormântului, dar piatra nu mai este la locul ei. Doi tineri, strălucind în lumină, le întrebă: «Pentru ce căutați pe cel viu între morți? El nu e aici. A înviat!» Cuprinse de teamă, femeile fug de la mormânt. Pe drum le întâmpină Domnul, le vorbește, le îmbărbătează și le spune să vestească ucenicilor noua poruncă a Invățătorului. Imbrățișându-i picioarele străpunse de piroane, femeile mironosite văd și cred că Domnul a înviat cu adevărat!...

*

*

Pe drumul spre Emaus, spre asfințit, Iisus se arată celor doi ucenici: Luca și Cleopa. Merg împreună pe cale, fără să-l cunoască; vorbesc despre patimile și răstignirea Mântuitorului și Iisus le tâlcuște Scripturile. Cei doi mărturisesc, șovăitori, svonul care s'a răspândit în ziua aceea, că Domnul ar fi înviat! Poposind împreună, în Emaus, Hristos ia pâinea, o binecuvintează, o frânge și le-o întinde lor. Ochii lor se luminează, îl recunosc pe Iisus și înțeleg că El a înviat cu adevărat!...

Părintele DUMITRU

Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând, și celor din mormânturi, viață dăruindu-le.

HRISTOS A ÎNVIAT !

*S'au cutremurat stăpânii lumii
La glasul blândului profet,
Și-un dușman au văzut în fiul
Dulgherului din Nazaret!..*

*El n'a venit să răsvătească,
Nu vrea pierea nimănui ;
Desculț, pe jos, colindă lumea,
Și mulți hulesc în urma lui,*

*Și mulți cu piatră îl alungă
Și râd de el ca de-un smintit ;
Iisus zimbește tuturoră, —
Atotputernic și smerit!*

*El orbilor le dă lumină
Și mușilor le dă cuvânt,
Pe cei infirmi îi înlărește,
Pe morți îi scoală din mormânt,*

*Și tuturor de o potrivă
Imparte darul lui ceresc, —
Și celor cari cred într'insul
Și celor ce-l batjocoresc,*

*Urască-l cei fără de lege...
Ce-i pasă lui de ura lor?
El a venit s'aducă pacea
Și înfrățirea tuturor!*

*Din toată lumea, asupriții
În jurul lui s'au grămădit
Și vijeliile de patimi
La glasul lui au amușit,*

*Cât bine, câtă fericire,
Și câtă dragoste-ai adus!
Și oamenii, drept răsplătire,
Pe cruce 'ntre tâlhari te-au pus.*

*Au răs și te-au scuipat în față,
Din spini cunună ți-au făcut,
Și, în deșarta lor trufie,
Stăpâni asupra-ți s'au crezut...*

*— Aduceți piatra cea mai mare,
Mormântul să-i acoperiți,
Chemați ostașii cei mai ageri
Și strași de noapte rânduiți...*

*S'au veselit necredincioșii
C'au pus luminii stăvilă,
Dar nu s'au întărit în focul
Durerilor de pe Calvar.*

*Și valurile neoprite
Peste pământ se împânzesc,
Ducând dreptate și iubire
Și pace 'n neamul omenesc.*

*Voi, toți, ce-ați plâns în întunec
Și nimeni nu v'a mângâiat,
Din lunga voastră 'ngenunchere
Sculați... Hristos a înviat!*

L E G E N D E

FLOAREA PAȘTELUI

E marea și înfricoșetoarea Vinere a Patimilor lui Iisus. Ostenit de chinuri și hărțuit peste fire de către cei cari atâta s'au sbătut să-i găsească vină, Mântuitorul a străbătut urcușul Golgotei, purtând crucea grea de lemn, pe care avea să fie răstignit. Broboane grele de sudoare rece picurau de pe fruntea Lui și sărutau pământul îndurerat și fără de putere, Bob lângă bob căzând, udau drumul crucii și-l însemnau anume cu picături de rouă. Din inima Lui, florile iertării împrăștiau mireasmă deasupra prigonitorilor și sufletul Lui se ruga pentru iertarea păcatelor celor ce «nu știau ce fac».

Și cei ce-L iubeau și cei ce nu-L iubeau, deopotrivă urcau cu El drumul pietros și sterp, care ducea către sfârșitul celor pământești. Buluc veneau norodul cel străin și neînălăcrămat și răs își făceau toți de suferințele Lui cele fără de seamă. Ucenicii săi veneau răsleți și ferți, de teama prigoanelor și osânde, neîndrăsnind să se apropie și nici să-I dea vreun ajutor.

Singură, urca din urmă îndurerata Maică Preacurată. Puteri nebănuite îi ajutau să ridice drumul chinurilor celor fără de margini. Pentru împlinirea Scripturilor, sufletul Ei fusese străpuns de ascuțitul durerii celei neîntrecute. Năframa nu-i ajungea Fecioarei Prea Curate să-și strângă lacrimile și șuvoiul lor, alunecând nestăvilit, se unea pe pământ și pe piatră cu broboanele reci, cari căzuseră de pe fruntea Mântuitorului, pe drumul crucii, dealungul urcușului.

Ajunși la locul osânde, vinovați ori nevinovați de fapta lor, slujitorii asupritorilor au împlinit Scripturile, pironind pe Iisus Mântuitorul pe lemnul crucii, pe care avea s'o sfințească cu sângele Lui. În nesfârșitul ceasurilor de chin, rugatu-s'a Domnul îndurărilor pentru iertarea păcatelor oamenilor, suferind ca oamenii durerile trupului și picurând milă peste cei ce-L batjocoreau în neștiința lor.

Iar în clipa în care, sfârșindu-și osânda pământului, și-a dat Duhul în mâinile Părintelui cerurilor, întuneric năprasnic s'a lăsat. Pământul și-a cutremurat adâncurile. Catapetasma bisericii s'a rupt în două de sus până jos. Pietrele au crăpat și au început a se rostogoli plângând de durere. Mormintele și-au deschis tainele cele de nepătruns și trupurile sfinților au ieșit și s'au arătat celor credincioși. Plin de groază, toți cei ce fuseseră martori durerilor și chinurilor Domnului, s'au abătut în loc cum se abat florile în vremea furtunilor, neștiind care încotro să apuce prin besna cea de nepătruns.

Doar în jos, pe drumul crucii, pe drumul durerilor, din creștetul Golgotei până către porțile Ierusalimului, din proboanele reci căzute de pe fruntea Mântuitorului și din lacrimile Prea Curatei Maicii Sale, cea fără seamă de îndurerată, răsărise drum de flori curate ca aurul și luminoase ca razele lunii.

Călăușiți de drumul florilor răsărite din prinosul suferințelor, însoțitorii patimilor se scurseră încet, plângând, către cetatea cea oropsită

deapururi. Mergând, fiecare și-a încărcat brațele cu florile lacrimilor și le-au păstrat spre aducere aminte de jertfa cea fără de pereche, la loc de mare cinste în casele lor punându-le, și ajutătoare în vremuri de nevoie găsindu-le.

Și de atunci până astăzi — de aproape două mii de ani — primăvara ne dăruiește în «săptămâna patimilor» floricele mărunte de aur, cari înflorește prin toate luncile și pe toate marginile apelor. Creștinii le numesc «Floarea Paștelui» și se bucură la ivirea lor, cum s'au bucurat rătăciții în întinericul cel fără de seamăn din ziua Golgotei...

(După o veche revistă pentru popor).

INVĂȚĂTURĂ CREȘTINEASCĂ

CÂND TREBUE SĂ TE DUCI LA BISERICĂ

Fiecare dintre noi avem deseori prilejul să fim poftiți la un ospăț oarecare, fie nuntă, fie botez, sau la altă petrecere, ori adunare frățească. În asemenea împrejurări ai întotdeauna grijă ca nu cumva sosirea ta să fie la timp nepotrivit; te îngrijești adică, să nu sosești după ce toți ceilalți oaspeți s'au așezat la locurile lor, ca să nu-i tulburi. Tot așa este și cu mergerea la sfânta slujbă ce se face în biserici, în zile de sărbătoare. Ba încă, ținând seama că aici nu mergi în casa unui semen al tău, ci în casa Domnului, trebuie să fii și mai cu grijă în alegerea timpului, când trebuie să te înfățișezi la această întâlnire cu Hristos. Deobicei creștinii noștri vin la biserică în orice timp, de la tragerea clopotului de dimineață și până la sfârșitul slujbei. Unii se chivernisesc în așa fel, că ajung după ce slujba s'a isprăvit. Creștinul, deci, trebuie să aibă grijă a veni la biserică, întotdeauna, înainte de a începe slujba Sfintei Liturghii. Indatorirea aceasta o are pentru trei pricini:

1. Pentru a nu trece timpul potrivit, când poate da preotului cererea sa, de a face rugăciuni, pentru sănătatea sa și a celor din casa lui, sau pentru odihna sufletelor celor mai înainte adormiți din neamul său;
2. Pentru cinstirea slujbei în care se săvârșește jertfa cea fără de sânge, taina răscumpărării și a mântuirii neamului omenesc;
3. Pentru a nu aduce tulburare celor cari s'au ostenit și au venit la timpul cuvenit.

Dacă nu e bine să vii la biserică târziu, după începerea slujbei Sfintei Liturghii, apoi tot așa nu este bine să părăsești biserica înainte de sfârșitul slujbei. Această greșală este socotită de Sfinții Apostoli ca un mare păcat, iar creștinii ce se fac vinovați de asemenea păcat sunt osândiți, ca unii ce fac neorânduială în Biserică.

PENTRU SUFLET

TAINA POCĂINȚEI SAU SPOVEDANIEI

Nimic nu se săvârșește mai ușor decât păcatul, dar în drumul nostru spre mântuire nicio piedică nu este mai grea ca păcatul. Și păcatul nu este piedică numai pentru mântuire, ci el este o greutate care apasă asupra vieții oricărui om, îl neliniștește, îl chinuște, îl omoară chiar. Oare nu s'au văzut oameni cari fiind chinuți de amintirea unui păcat, și-au pus capăt zilelor? Oare nu se văd zilnic oameni neliniștiți, din pricina cine știe cărui păcat săvârșit? Păcatul, odată săvârșit, rămâne înfipt în minte, te macină, te sdrobește. Păcatul fiind o nesocotință a învățăturilor și a îndemmurilor dumnezești, nu poate fi făcut neprimejdios decât de Dumnezeu. Pentru aceasta El nu ne cere jertfe, nu ne cere averea, El ne cere pocăința, ne cere recunoașterea greșelii făcute, ne cere mărturisirea sinceră a celor săvârșite. Această este mijlocul dat nouă de Mântuitorul Hristos, pentru a-l folosi spre dobândirea iertării păcatului și spre a ne putea întoarce la sânul părintesc al lui Dumnezeu.

Taina mărturisirii sau a pocăinței ne împacă cu Dumnezeu și ne ridică în rândul adevăraților creștini. «Prin taina spovedaniei, omul care pângărește baia cea curățitoare a botezului și spurcă viața nouă în care s'a îmbrăcat, își armează sufletul, își limpezește cugetul, își ostenește patimile, își moaie cerbicia și cere cu smerenie și pocăință îndurarea Mântuitorului pentru păcatele sale, făgăduind, însă, să nu le mai facă».

Săvârșitorul tainei este preotul duhovnic, adică preotul care are darul deosebit de a săvârși această taină. Secretul mărturisirii este pecetluit, iar duhovnicul care ar spune ceva din cele aflate la spovedanie, este cate-risat, — adică i se ia darul preoției. Are dreptul să se spovedească orice creștin, de la vârsta de 7 ani în sus.

Taina mărturisirii — a pocăinței — este orânduită de Domnul Iisus Hristos, care, după înviere, suflând asupra apostolilor, le zice: «Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, se vor ierta, cărora le veți ține, vor fi ținute»... (Ioan XX, 22-24) «Amin grăesc vouă; oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți deslega pe pământ, vor fi deslegate și în cer» (Matei XVIII, 18).

Creștinul care se spovedește întreține în suflet, nestins gândul mântuirii. Cine aleargă la duhovnic, nu aleargă zadarnic.

RUGĂCIUNE ÎNAINTE DE SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE

de Sf. Ioan Gură de Aur

Dumnezeule, slăbește, lasă, iartă-mi toate greșalele mele câte ți-am greșit, ori cu cuvântul, ori cu lucrul, ori cu gândul, cu voie sau fără voie, cu știință sau cu neștiință, pe toate mi le iartă ca un bun și de oameni iubitor. Și, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Tale, ale slujitorilor tăi îngeri, ale sfințelor puteri și ale tuturor sfinților, cartă au bine plăcut fie din veac, binevoiește ca, fără de osândă, să primesc

sfântul și prea curatul Trup și scump Sângele tău, spre tămăduirea sufletului și a trupului și spre curățirea gândurilor mele celor rele.

Că a ta este împărăția și puterea și slava: a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

RUGĂCIUNE DUPĂ SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE

de Sfântul Vasilie cel Mare

Stăpâne, Hristoase, Împăratul veacurilor și Făcătorul tuturor, mulțumesc ție de toate bunătățile câte mi-ai dat și de împărtășirea prea curatelor și de viață făcătoarelor tale taine. Deci, mă rog ție, bunule și iubitorule de oameni, păzește-mă sub acoperământul tău și întru umbra aripilor tale și dăruiește-mi până la suflarea cea mai de pe urmă, în cuget curat și cu vrednicie, să mă împărtășesc cu sfintele tale, spre iertarea păcatelor și spre viața de veci. Că tu ești pâinea vieții, izvorul sfințirii, dătătorul bunătăților și ție slavă înălțăm împreună și Părintelui și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

PE PĂMÂNT PACE...

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ ÎNDEAMNĂ PREOTIMEA ȘI CREDINCIOȘII SĂI, SĂ SEMNEZE APELUL CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a trimis Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română, următoarea scrisoare:

«Biserica Ortodoxă Română, credincioasă atitudinii ei limpezi de hotărârită împotrivire față de aflatătorii la un nou război mondial, își dă adeziunea ei întreagă la Apelul Consiliului Mondial al Păcii referitor la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri: Statele Unite ale Americii, Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, Marea Britanie și Franța.

«În numele Sf. Sinod, îndemn pe toți preoții, monahii și pe toți credincioșii să semneze acest Apel, care exprimă năzuințele a sute de milioane de oameni cinstiți, care-și dau seama de ce grozăvie ar putea aduce războiul uneltit de o mână de înrăiți, pe care i-a orbit pofta lor de câștig.

«Semnând acest Apel, clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române contribuie și ei la spulberarea acestor planuri diavolești, prin angajamentul ce și-l iau de a apăra dărz liniștea, libertatea și independența Patriei noastre scumpe».

Îndemnul Înalt Prea Sfințitului nostru Patriarh a fost urmat cu multă însuflețire de preoții și credincioșii Bisericii noastre, care știu că luptând pentru pace își apără tihna căminelor lor, dar împlinesc și una dintre cele mai de seamă îndatoriri statornicite de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.